

Красимир Бачков
Сами в морето

В хотела синът и майката пристигнаха вечерта, малко преди да се стъмни. Премръзнали от студа навън, те застанаха пред газовата камина в ресторанта и протегнаха ръце към огъня.

– За пръв път виждам такава камина! – сподели момчето с майка си.

На пръв поглед камината си беше нормална, но на мястото, където трябваше да се намират дървата, бяха прекарани четири водопроводни тръби с дупки по цялата им дължина. От дупките струеше природна газ и гореше без никаква миризма. Под камината бе изведена тръбата, подаваща газта, а устройството за пускането и бе обикновен водопроводен кран.

– Защо газта не мирише като вкъщи? – запита любопитният хлапак, но преди майката да отвърне нещо, от единствената маса, на която имаше хора в заведението се обади плешив мъх, облечен в луксозен костюм.

– Газта не мирише момче! Тук има сонди, каптирана е иде направо от земята. Вашата мирише, защото в завода прибавят миризлив газ в бутилките. Иначе може да се отровите, или да ви гръмне къщата ако не я усетите!

Момчето повдигна недоверчиво вежди и погледна въпросително майка си. Тя се усмихна в отговор:

– Не знам! Сигурно е така!

Мъжът се надигна от масата и с жест ги покани:

– Защо не седнете при нас? Ако ношувате тук, сега на вечеря ще опитате специалитета на заведението – прочутият боб с ребра, а сутринта на закуска – най-вкусната агнешка чорба, която сте яли изобщо! Гарантирам ви, защото сам ще приготвя всичко!

– Вие готвач ли сте? – наивният въпрос на момчето развесели мъха и той с ненужна скромност, целяща да впечатли майката отвърна:

– Не, аз съм само собственикът, момче! Но мога и да готвя някои работи, ако се появят скъпи гости като вас!

– Защо мислите, че сме „скъпи“?

– Ами то си личи!

– По какво?

– По хубавата ти майка и по умните въпроси, които задава синът и!

– Иронията ви е неуместна! – тихо каза жената. Очите и блестяха с цвѐта на огъня, гъстата кестенява коса тежко се скланяше над раменете, а широкото спортно яке не успяваше да скрие изящната и фигура. Мъжът дойде пред нея и сведе почтително глава:

– Моля да ми простите, ако с нещо съм ви обидил! Аз съм един див собственик на хотел край един див бряг, на едно диво море в една дива държава! Не съм виждал истински красива жена от, много, много време и сигурно затова не умея да водя светски разговор! Ако седнете на моята маса, ще бъдете мои гости и всичко ще бъде безплатно! Поканата ми е израз на добри чувства и намерения и ще ме огорчите, ако не приемете.

Жената се изчерви от ласкателствата, погледна момчето въпросително, но то стоеше втренчило поглед в пламъците и сигурно нещо вече си мечтаеше.

– Ами... – подвоуми се тя – може да седнем за малко, но трябва да лягаме, защото утре ще ставаме рано за риба.

– Вие ловите риба? – учудването на мъжа изглеждаше непринудено.

– Разбира се, че не! – отвърна жената – Ще лови синът ми, а аз съм само за компания. Ще откачам хванатите риби! – смехът и се сипеше лек и приятен, плъзгаше се по плешивата глава на мъжа и създаваше настроение в празния ресторант. Седнаха на масата и се запознаха. Тук, малко по-встрани стояха още двама мъже, явно познати на собственика. Опитаха се доста тромаво да бъдат любезни и с това спечелиха симпатиите на жената. И двамата бяха местни рибари и много скоро единият обясняваше нещо интересно на момчето, а собственикът свободно и вече съвсем открито ухажваше майката. След първия аперитив всички си говореха като стари познати, опитваха се да изглеждат умни, интересни и мъжествени и вечерта се очертаваше като една приятна изненада за жената.

– Сто пъти ме е молил да го пусна с приятелите му за риба, но се страхувах, че може да стане някоя беля. Все пак, море е това! – обясняваше майката – И когато онзи ден приятелчето му донесе пет килограма сафрид от това място тук, реших да опитаме. Мислех, че условията са по-мизерни, но това, което виждам ми харесва!

– Да смятам ли, че и аз ви харесвам? – интимно приближи плешивата си глава собственикът.

– Ех, вие! – червенината от лицето на майката не слизаше, но си личеше, че се чувства добре. От другата страна на масата момчето задаваше безбройните си въпроси, а рибарят с удоволствие му отговаряше. Постепенно аперитивите се умножиха и преди да сервира вечерята жената почувства, че е пиана. Пожела да излезе на чист въздух и собственикът веднага тръгна с нея навън. Момчето в момента се учеше да

връзва моряшки възли и дори не забеляза, че майка му излезе.

– Вие нарочно ме напихте! – смееше се жената, а вятърът развява-ше буйната ѝ коса и будеше безумни желания у собственика на хотела.

– Разбира се! – не отричаше той и полека я водеше към морето. Нощта се бе смесила с лепкавата морска влага и жената потрепери от студ.

– Да се връщаме вече! – помоли тя – Студено ми е! Мъжът свали коприненото си сако и го наметна на раменете и.

– Няма да се върнем, преди да сте видяла морето от вишката!

– Че то е тъмно и нищо не се вижда! – дръпна се жената, но силните ръце на мъжа я обгърнаха през кръста и трябваше да продължи. На вишката се качиха по отвесна желязна стълба. Горевятърът бе още посилен, морето бучеше зловещо и тъмно напред, и сякаш клатеше малката платформа на наблюдателницата.

– Хайде да слизаме! – тя тръгна към стълбата, но мъжът и прегради пътя. Бледата светлина откъм хотела осветяваше масивния гол череп, стиснатите му челюсти се отвориха и промълвиха:

– После! Жената изведнъж изтрезня; Тя захвърли в краката му сако-то и заплаши:

– Ще викам!

– Викай! – изсмя се той и я сграбчи. Повали я на пода, ръката му се плъзна между краката и, и с едно рязко движение и скъса бельото. Грубо проникна в нея и изръмжа от удоволствие. С настървение замачка гърдите и, глух за отчаяните ѝ стонове. Затисната под огромното му туловище, жената хлипаше унижена и безпомощна. Като свърши, той се изправи и запали цигара.

– И през ум да не ти минава, че можеш да ме наикиснеш в нещо! Налягай си задника и няма да имаш проблеми – заплаши я спокойно и пръв слезе по стълбата. Долу я почака да се спусне и подигравателно ѝ предложи сакоето:

– Наметни го и си избърши лицето, че синчето ти ще започне да задава въпроси! А как ще отговориш на такъв въпрос – „Мамо, ти курва ли си?“

Жената рязко се изви и го удари през лицето. Посегна пак, но той и хвана ръката. Стисна я силно и запита:

– Пак ли ти се иска?

– Ако ме докоснеш отново, ще те убия! – гласът ѝ се накъсваше от възмущение и той разбра, че тя не се шегува. Пусна и ръката и след малко се прибраха един по един в ресторанта. Малко по-късно майката и

синът и се качиха в стаята и си легнаха.

Утрото освети един пуст бряг, с бясно разбиващи се вълни върху камъните. Вятърът се бе усилил и правеше бели гребените по вълните. На малкия пристан, свита в дебелото си яке, бавно крачеше жената. Под очите и тъмнееха сините кръгове от безсънието, главата я болеше ужасно, а шом погледнеше към вишната, стомахът и се свиваше неприятно и тя едва удържаше да не повърне. Към нея се приближи рибарят, който цяла вечер занимава сина и. Покашля се неловко и забеляза, че най-вероятно денят няма да е подходящ за риболов. Жената го изгледа студено и не отвърна нищо.

– Знам за снощи! – продължи рибарят – Она нerez се похвали какво е сторил! Ако го осъдите, ще ви стана свидетел!... Имам да уреждам свои сметки с него! – сякаш за оправдание допълни той.

– Това мръсно животно! – презрително сви очи жената. – Ако не бях с детето, щеше да види той...!

– А защо вие водите сина си за риба? Той баща няма ли?

– Живеем сами! Изобщо не съм се женила!

– Ясно!

– Какво ви е ясно? – блеснаха ядно кехлибарените и очи.

– Ами и аз съм от същата черга, затова! Благодарение на него! – посочи към хотела той.

– Оставили сте жена си в ръцете му?! – недоумение, гняв и презрение изписаха на лицето и гръзна маска.

– Оставил съм! – намуси се той – Като влезнем с лодката в морето, по цял ден не се прибираме. Де да знам какви са ги мътили докато ме е нямало, но един ден тя си събра багажа и се премести при него. Ей тъй, без никакви обяснения! Сега му върши всичката слугинска работа в кръчмата, при това безплатно.

– И вие не направихте нищо?!

– Какво да направя? Тя сама си отиде! – кротката му усмивка я накара да го почувства близък в общата им болка. Разбра колко неуместно е да го упреква, след като самата тя не бе сторила и едва ли щеше да направи нещо, за да си получи заслуженото хотелиерът.

– Мамо! – дочу се откъм хотела. През отворения прозорец на стаята синът й махаше с ръка. Тя му махна в отговор и тръгна към него. Рибарят се упъти с приведени рамене към мрежите, опънати на брега за кръпене.

Към обяд времето съвсем се развали. Вероятно скоро щеше да завали дъжд, но момчето не мислеше да се отказва от риболова. То се бе

вмъкнало в една привързана към пристана малка лодка тип „Кадет“ и ловеше попчета. В зеления живарник вече се мятаха десетина добри парчета, а огромната глава на един лихмус току се надигаше над останалите, сякаш за глътка въздух в предсмъртната си агония. Майката се бе свила върху една обърната лодка и с празни очи гледаше морето. По някое време момчето смени такъма и започна да мята за сафрид. Не вадеше нищо, но хвърляше отново и отново, докато закачи чепарето на дъното. Опъна по-здрави, но разбра, че освен да го скъса, друго не му остава. В това време към тях се приближи собственикът на хотела. Беше сменил копринения костюм с военно яке в защитна окраска. Майката му обърна гръб и дори се премести върху най-далечната от обърнатите лодки на пристана.

– Закачи ли? – попива мъжът.

– Страх ме е, че ще го скъсам! – отвърна момчето.

– Има само един начин да се откачи!

– Как?

– Като се дърпа на обратната страна!

– Но така трябва да влезе в морето! – погледна със страх бялата пяна от разбитите върху камъните вълни отсреща момчето.

– Сухо дупе – риба не яде! – ухили се мъжът и закричи към хотела. Останало само, момчето се огледа, побутна големите весла, привързани към лодката и посегна към въжето, с което бе вързана за кея. Лесно отвърза моряшкия възел и загреба навътре. Гребеше се трудно, защото греблата не бяха от тая лодка, тежаха и се удряха едно в друго при краищата. Нарани си ръката и докато махаше от болка ударения пръст, вятърът поде лодката и я забута навътре в морето. Влакното на въдицата се опъна, изсвистя тънко и се скъса. От брега майка му го видя и скочи уплашена.

– Калине, излизай! – извика тя и веднага разбра, че се бе случило лошото, от което толкова се страхуваше. „Кадета“ бързо и леко се носеше по вълните, момчето отчаяно гребеше, но без особена полза. Изведнъж се скъса въжето, с което бе привързано едното гребло и лодката се завъртя безпомощно. Момчето ужасено се разплака и започна да вика за помощ. Гласът му се чуваше трудно, защото вятърът отсяваше звука в морето и много скоро пресекна. Майката изпадна в паника. Скачаше върху лодките, блъскаше ги, за да обърне някоя и като видя, че няма смисъл, хукна да търси помощ. Налетя на собственика, при входа на хотела и извика, че синът и се дави. Отстрани се появи и рибарят и без да се мае започна да се съблича.

– Обадете се за помощ на фара! Аз ще го хвана! – извика и се затича към извития край на залива. Там брегът влизаше най-вътре в морето. Стигнал ръба му, той се хвърли сред пяната на разбитите вълни и заплува към лодката. Тя ту се показваше, ту се скриваше и рибарят едва ли щеше да я стигне. Майката прехапа устни да не се разплаче на глас.

– Хайде в джипа! – подкани я хотелиерът намръщен – Трябва да извикаме помощ! Тя погледна през него и поклати глава:

– Върви ти! Аз не мога да ги оставя! – обърна се и затича към мястото, където бе скочил в морето рибарят. Хотелиерът изпсува и запали джипа. Натисна докрай газта и под четирите колела захвърчаха камъни и пръст. Трябваше да намери помощ, защото ако се случеше нещо лошо с момчето, цялата работа щеше да замирише много лошо. Щеше да се разбере за снощното изнасилване, покрай него за още няколко предишни, за незаконния лов в резервата наблизко и за още куп други мръсотии.

Момчето с мъка удържаше лодката да не се обърне. Вълните подхвърляха плоскодънката като коркова тапа, вътре вече се плискаше доста вода, а нямаше с какво да я изгребе. Сълзите му пресъхнаха от страх, мокрите, дрехи залепнаха по тялото и понеже не можеше да плува, вече виждаше как потъва и се дави. Отпусна се отчаяно на пода и зачака неизбежния край. Не мислеше и не се надяваше на нищо и на никой. Само му стана чудно, защо, след като е едва дванадесетгодишен и не е сторил нищо лошо никому, трябва да умира така нелепо. На тоя свят имаше единствено майка си и за нея му беше мъчно сега. Очите му пак се наляха със сълзи и момчето се опита да ги изтрие с мократа си ожулена длан. Не беше ли някакъв лош сън всичко това? – погледна мръсните надвесени облаци над себе си, потрепери и се отпусна. Само вятърът рошеше дългите му момчешки мигли, хвърляше морски пръски и вилнееше като изтърван зъл дух от бутилка.

На сто метра от лодката рибарят напрягаше последни сили да я стигне. Вече му беше ясно, че връщане назад няма. Дори да заплуваше обратно към брега, нямаше да успее да излезе. Ледената, вода и вълните щяха да повлекат отмалялото му тяло към дъното и най-последно щеше да свърши. – „Да ти пикая на живота!“ – изръмжа през зъби той и продължи да размахва механично ръце.

Трябваше да спаси това невръстно коте в лодката, пък ако ще това да е последното нещо в живота му.

На брега майката следеше с безумни очи малката, подскачаща топчица на лодката и се молеше. Призоваваше Бог и всички възможни сили да спасят сина и. Обещаваеше всичко – целия си живот щеше да даде,

само да живее момчето и.

– Миличък, миличък Боже! – редеше тя – Спаси ми го, спаси ми рожбата, пък ако щеш ми вземи душата после! Без него не ми трябва живот. Боже! Нищо не искам, само детето ми да е живо!

Изведнъж заваля. Набъбналите тумбаци на облаците заизливаха потоци вода, а вятърът измокрен, се скри някъде на сухо. Студените гъсти капки разтвориха очите на момчето и то леко се размърда. Всичко край него беше вода, студ и болка. Вълните плавно и замайващо люлееха лодката, но сега тя стоеше някак по-стабилна и сигурна. Надигна се на лакти и едва съзря тънката ивица бряг в далечината. Разплака се. Плачеше с глас като хълцаше и подсмърчаше, а дъждът миеше сълзите му и пълнеше лодката.

– Недей рева, ами почни да изгребваш водата! – стресна го изнемощял мъжки глас наблизко. То забеляза на няколко метра от себе си посианялото лице на рибаря и едва го позна.

– Няма с какво да я изхвърлям! – проплака отчаяно.

– Давай с шепи! – стигна до него дрезгавият глас на спасителя му. То започна веднага, а след малко рибарят го достигна и се хвана за задната част на лодката. Тя изведнъж застана като закована, без да се клати настрана. Момчето клекна на колене и бързо-бързо захвърля вода с малките си шепи.

– Няма страшно, боцмане! – окуражи го рибарят и дори разтегна виолетовите си устни в усмивка. Дъждът започна да намалява и след малко съвсем спря. Някъде по средата на небето слънцето разкъса облаците и протегна ръка към тях. Момчето и рибарят се спогледаха и разбраха, че им предстои още доста време напред, в което ще си говорят за риби, моряшки възли и други мъжки неща. И повече нямаше да бъдат сами, защото имаше кой да ги чака на брега!

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3111>]